

Turbók Attila

Halottak napja Varsóban

A konstantinói erdőben a lomb
mélysűrű zöldből csonkult barna törré,
közben az ég is felvörösölt sávban,
vihar lesz, mondtad, kissé megborzongtál,
én viccelődtem, súgtam, szemaforfény
kíséri majd utunk, csipkés vonatfütty,
lengyel leány és halk beszédű *wenger*,
baktattunk a nyálkás, csúszós avarban,
rejtvény még minden, felsíró jövőndő
kelengyéje, két vétlen, ifjú szem lát
képzelt babát a felhők rejtjelében,
a távlat képzett fényfotósa mintha
idő előtt vonná keretbe arcunk
a ködbe hajló nyárfasor mögötti
tisztás váratlan dombhajlatánál.

Rozzant busz zötyögött a temetőhöz,
sarlózó szélben reszkettek a gyertyák,
cmentarz, mondtad, a sírhalmokra néztem,
nem jártam még ily messzi temetőben,
ismeretlen halottak, dőlt keresztfák
áhítat súrolta hepehupáin.

Széljelző égen kalandozott szemem,
nem érdekelt a szükségállapot torz
fölnye alkonyi terepruhában,
egy ország fojtott fájdalommal lapult a
vízszintesre csonkolt gyertyafényben,
ahol Katyń, Gdańsk egyetlen családként
zarándokolt és térdelt a mohás föld
gyertyáihoz imára kulcsolt kézzel,
ahol a zengő véredények titkos
visszhangja vert az esti harangszóban,
ahol a csönd még nem a holnap arca,
csak kriptamély, csak gyónás, csak reménység.

TURBÓK ATTILA (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: *Búcsú jövő időben* (2017).

Rózsaszínű léggömbök ünnepélyén

Az udvartartásból már csak ő hiányzott,
(kaktusz a hölgykoszorúhoz)
ó, igen, ő nagyon hiányzott,
földönfutó garabonciás,
már-már udvari bohóc,
újkori nyelven: értelmiségi,
fallikus mérőn
a mélység
hitelesítendő látszatához,
de huss,
mint kisgömböc a lejtőn,
túlfeszült abszurditásként
porköpenyt öltött váratlanul
és a széttartó vektorok távlatában,
rózsaszínű léggömbök ünnepélyén,
a legmélyebb bokorból
(függőlegesen)
mint magányos helikopter,
hirtelen messzire szállt,
bizony mondom, messze-messze szállt
rajban
az örvendő szitakötőkkel.

Szökni megint?

Szökni megint? Szökni? Hova?
Tengertől a rozsdálló szurdokig?
Bezárkózásból ki a prérire,
ahol a szél is meghunyászkodik?

Szökni megint? Szökni? Hogyan?
Mielőttből sóvár miutánba?
Az átszítált szó pernyés hamujából
kipárnázott, új gumiszobába?

Szökni megint? Szökni? Miként?
Zuhanó fejjel kútba, sehova,
fekete lukba, megsejtven, az éj
gödréből Nap már nem dereng soha?

Szökni megint? Szökni? Igen!
Pánikból a termő almafákhoz,
gyomrot kínzó megszégyenüléstől
az árnyékként is lélegző virághoz,

ahol nincs szégyen, csak a dolgok rendje,
a tájba olvadsz, foszló önmagad vagy,
nem halimbál méricskélő kétség,
nem ütközöl torlaszos falakba,

már-már több mint elképzelhetetlen,
szebb is tán, mint tűnt remények kertje,
kár, hogy nincsen, csak a képzeletben,
jó, hogy harang, de nincs félreverte.

